

eller lade være, hvilket saa i et Hjørne af Paragraffen blev til, at de under visse Omstændigheder dog var pligtige til at give dem —, naaede til at staa fast, aabenhjertigt og oprigtigt, i § 10 som pligtige Tilskud til Reservefonden, maa jeg samtidig beklage, at Omtalen af Statstilskuddet er gaaet ud af Paragraffen.

Det ergaaet til paa den Maade — og den er meget naturlig —, at Statstilskuddet i § 10 var afhængigt af, at Tilskuddet ingen Sinde maatte overstige, hvad der var blevet givet i Finansaaret 1913—14. Det, der blev givet i Finansaaret 1913—14, strakte aldrig til til noget Statstilskud til Reservefonden, og i den Anledning har man ment af rent praktiske Grunde ikke at ville opretholde det. Efter min Mening er dette en praktisk Betragtning, som er kortsynet. Retten til Statstilskud til Reserver bør staa i Loven, og forsaavidt det paa Grund af specielle Forhold har været saaledes, at det i en Aarrække dog ikke har givet noget i Kassen, saa maa man overveje Midlerne til, at det kan give noget i Kassen, f. Eks. ved at forandre Finansaaret 1913—14, enten i Lovforslaget selv eller ad administrativ Vej, til et andet Finansaar, hvor der har været et saa stort Tilskud, at der er nogen Udsigt til, at der kan komme et Tilskud til Reserver, eller ved at indsætte i Loven, som der oprindeligt var, i Stedet for Henvisningen til et Finansaar en bestemt Sum, som man er berettiget til at anvende, og indenfor denne Sum finde Plads for Tilskud til Reserver. Jeg ved jo slet ikke noget om, hvorvidt jeg kan faa Stemning derfor i Udvalget, men jeg bebuder i alt Fald, at jeg i Udvalget vil gøre, hvad jeg kan, for at dette Statstilskud til Reserverne i § 10, sidste Stykke, kommer ind igen i Loven, og det vil jeg gøre, fordi jeg finder, at det er kortsynet at gaa ud fra 1913—14, naar paa Grund af ganske ekstraordinære Forhold det ordinære Tilskud derved aldrig har været stort nok til, at der ogsaa kunde blive Plads for Tilskud til Reserver. Jeg mener aldeles bestemt, at Statstilskuddet skal bibeholdes, og jeg mener ogsaa, at man i Udvalget maa kunne finde Udveje til at sætte det saaledes ind i Loven, at der virkelig bliver et Tilskud til de Kasser, der afsætter Reservefond. Jeg gaar her ud fra den samme Betragtning, som Professor Birck altid har fremsat, at det er unfair overfor Kasserne at paalægge dem den ene Forpligtelse efter den anden vedtægtsmæssigt uden at give dem Lejlighed til at styrke deres Reserver.

Tilbage har jeg nu kun nogle ganske faa Ord til de Ydersider, kan man vel kalde dem, i Samfundsbetragtningen, der er Modstandere af Arbejdsløsheds-kasseinstitutionen som saadan, den ene Side, fordi denne Institution efter de paagældendes Mening forhaler den Samfundsomvæltning, som skal komme, den anden Side — dsn sidste er navnlig Henry Georges Tilhængere her i Landet —, fordi denne Institution som Nødhjælp befrygtes at blive til Hinder for at komme ad den efter de paagældendes Mening eneste rationelle Vej til Samfundsomformningen, nemlig gennem Skattesystemet. Til begge disse Anskuelser, for hvilke jeg personlig har den allerstørste Respekt, ogsaa den, der siger: Vi ønsker overhovedet Samfundsforholdene revolutioneret, og i saa Henseende er Arbejdsløsheds-kasserne os til Hinder, fordi de vedligeholder en Ro i Samfundet, som kun kan forhale vore Planer — til begge disse Anskuelser er der dog dette at sige, at intet Menneske i dette Land tror paa, at Omformningen — hvad enten den skal ske paa den ene eller den anden Maade, hvad enten den skal ske ved, at Arbejderne selv overtager hele Produktionen og for øvrigt ogsaa Regimentet, eller ved, at hele Skattesystemet omlægges, hvorved alle Nødhjælpsinstitutioner bliver overflødige — vil ske fra i Dag til i Morgen. Vi har alle sammen, og det offentlige Livs Mænd og Kvinder først og fremmest, Ansvar overfor den Generation, der lever, og vi har ikke nogen som helst Ret til under Hensyn til vordende og kommende Samfundstilstande at se bort fra vore Forpligtelser overfor denne Generation. Det eneste, vi kan tage Hensyn til, og som vi ogsaa skal tage Hensyn til, er, at selve Institutionen ikke gennem den Form, vi giver den, præjudicerer Samfundsomformningen, og i saa Henseende gør Arbejdsløsheds-kasserne sig ikke skyldige i nogen Forbrydelse.

Jeg vil altsaa anbefale — og jeg har Haab om, at ligesom Arbejdsløsheds-kasselovene er gaaet igennem her i Tinget med alle Partiers Stemmer, saaledes vil det ogsaa kunne ske denne Gang —, at vi saa hurtigt som muligt gaar over til at faa Forsikringssynspunktet genindført og saaledes som Minister Stauning har foreslaaet, med de foreslaaede Kauteler udover, hvad der allerede var i Loven af 1914, og at vi forlænger den nugældende ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse saa kort, som det overhovedet er muligt, naar vi skal have indført en ordnet og ny Arbejdsløs-